

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ
МОРЕТО НА ТРЪСТИКИТЕ

chitanka.info

Бързаха. Безкрайната върволица от хора се извиваше като голяма пустинна змия сред безкрайните пясъци. Препъваха се, ставаха отново, трескаво крачеха напред — към строгата линия на далечния хоризонт. Бяха хиляди: мъже, жени, деца и старци — прегърбени, прашни хора. Водеше ги среброкок, снажен мъж — техният пророк. Наричаха го Моисей.

Когато Луната се показваше над египетската земя, спираха да отдъхнат за малко, а пророкът и старейшините се отделяха от другите, и трескаво се взираха в червенеещата месечина. Разменяха си незнайни дървени и метални уреди, а някои четяха папируси с таблици в тях. Спореха напрегнато, пишеха и пресмятаха.

По петите им бяха египетските колесници на отмъщението — не ги чуваха, нито ги виждаха, но ги усещаха.

Бягаха, ден след ден, като бледи сенки в нажежения пясък, докато пътя не ги отведе на място, където пустинята потъваше в голямо, мочурливо море. Евреите спряха пред тресавището, което поглъщаше и последната им надежда за свобода и живот отвъд робските земи. Моисей вдигна ръка и отчаяните гласове замлъкнаха. После, заедно с десетина старци отидоха до ронливия бряг на блатното море и останаха там дълго. Очите им се взираха напрегнато вдясно, сред безкрая на тръстиковото царство. Там, като единствен лъч на спасението, губещ се в далечината, се виждаше дълъг, тесен провлак.

Прекараха нощта там, но почти никой не склопи очи за почивка — сянката на смъртта гонеше съня.

Кървавочервен изгрев роди новия ден, а с него дойде и невидан отлив — там, където вечерта имаше малък провлак, водата си беше тръгнала. „Брод“ извикаха в един глас първите видели го.

Моисей говореше с мъдреците встрани, и всички оживено сочеха към спасителната ивица. Изведнъж млъкнаха. Очите на множеството се приковаха във високо вдигнатия жезъл на пророка, а душите им изтръпнаха при думите му:

— Време е. Напред!

Сякаш за минути мочурливата ивица се изпълни с народ — крачеха, затъваха и падаха в лепкавата кал. И мнозина останаха завинаги в заблатените води, но никой не се спираше дори и за миг — яростно се бореха за живота си. А когато първите в колоната се бяха вече отскубнали от прегръдката на коварните плитчини, далечната

пустиня зад гърба им почерня — безброй колесници препускаха към гигантското тресавище.

Копията на египтяните пронизваха телата на изостаналите бегълци, а конете им препускаха бясно — сякаш гонени от неznайна сила. Скоро стигнаха до брода и започнаха своята безмилостна сеч в претъпканото блато.

И костите на много евреи останаха завинаги погребани там, сред тръстиките на омразната земя. Но още повече бяха пресекли и стигнали отсрещния бряг, и точно до тях искаше да стигне египетската войска. С дива ненаситност изстребваша клетниците, премятащи се като риби под ударите на безжалостните им оръжия. Така се стопи денят, изгорен от плама на отчаяното бягство и жестокостта на кървавата сеч.

Слънцето отстъпи място на пълната луна.

А с нея дойдоха огромни приливни вълни — и с грохот пометоха египтяните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.